

[Inger Merete Nordentoft.]

brødre, som smører sig med levertran i mundvigene for at kunne tale så meget som muligt, og så findes der menigmand, som har mulighed for at sige sin mening. Det har han ikke altid i virkeligheden, men altid i eventyrene, og det, som ombudsmandsloven skulle tilsigte, var jo netop at give menigmand mulighed for at sige sin usminkede mening om de store i samfundet, og det er beklageligt, at netop socialdemokratiet har været med til at ændre lovforslaget, så at dette ikke bliver muligt i samme omfang som efter det oprindelige forslag.

Justitsministeren (Helga Pedersen): Jeg vil gerne have lov til at takke udvalget for den grundige behandling, som dette lovforslag har været undergivet, og takke de ærede ordførere for de betragtninger, der er blevet fremsat i dag.

Når man fastholder det synspunkt, at ombudsmandsinstitutionen skal indføres som et led i bestræbelserne for at forbedre borgernes retssikkerhed overfor administrationen, synes jeg, at forslaget efter de foretagne ændringer stadig imødekommer disse ønsker. Jeg lægger herved vægt på, at de beføjelser, der er tillagt ombudsmanden ved hovedreglen i forslagets § 5, stk. 1, er bevaret. Jeg henviser endvidere til de beføjelser, der er tillagt ombudsmanden ved forslagets § 9, der jo kun er foreslået ændret i redaktionel henseende. Men ombudsmanden har stadig en særlig beføjelse, forsåvidt angår tiltaleespørgsmålet, en særlig beføjelse, forsåvidt angår spørgsmålet om at forlange en disciplinær sag rejst, og ikke mindst har ombudsmanden den beføjelse, der er omtalt i forslagets § 9, stk. 3, at han altid kan fremsætte sin opfattelse af sagen.

Det fremgik jo af det ærede medlem hr. Bomholts oplysninger om den svenske ombudsmands virksomhed, at det kun er i et fåtal af tilfælde, at sagerne vil ende med tilfale, enten strafferetligt eller disciplinært, og at ombudsmandens hovedvirksomhed, således som det også er os bekendt fra beretninger iøvrigt om den svenske ombudsmands virksomhed, ligger i, som det ærede medlem hr. Himmelstrup fremhævede, at redegøre for, hvad der er rigtig lovfortolkning og rigtig brug af det frie skøn.

Må jeg i forbindelse med forslaget til ændringer i § 9 blot tilføje, at der ved det

forslag, som stilles nu, henvises til den kommende grundlov, og at man derfor har udeladt den paragrafbetegnelse, som findes i mit forslag, § 9, stk. 1. Det drejer sig om henvisning til Danmarks Riges Grundlov af 5. juni 1915 med ændringer af 10. september 1920, §§ 14 og 67. §§ 14 og 67 i den gældende grundlov svarer til §§ 16 og 61 i forfatningskommissionens forslag. Da man imidlertid i udvalget ikke var ganske sikker på, hvilket nummer i hvert fald den sidstnævnte af disse paragraffer ville få, var det upraktisk at indsætte nummerbetegnelsen, men for at fjerne enhver misforståelse med hensyn til, hvad det er for paragraffer, jeg tænker på, oplyser jeg det for en sikkerheds skyld her.

For mit vedkommende er jeg iøvrigt meget tilfreds med, at udvalget har kunnet enes om at lade domstolene udgå af ombudsmandens kontrol. Jeg tror, det er en ændring, der vil vinde bifald i de fleste kredse, og jeg kan allerede nu tilføje, at jeg ikke kan anbefale at gå ind for det ærede medlem fru Inger Merete Nordentofts forslag på dette område.

Tjenestemændenes stilling under en sag, som ombudsmanden måtte tage op, er blevet meget grundigt analyseret under udvalgets behandling af lovforslaget. Man har fra justitsministeriets side været af den mening, at bestemmelsen om ret for tjenestemanden til at have en bisidder, når en sag var så vidt fremskredet, at vidneafhøring fandt sted, i og for sig var tilstrækkelig til at imødekomme tjenestemændenes ønske om at få en retsstilling, der ikke var ringere end den, tjenestemandens loven sikrer tjenestemændene. Imidlertid kunne der i udvalget opnås enighed om den yderligere betryggelse, som har fundet udtryk i stk. 3 i ændringsforslaget til § 7, hvorefter klagen snarest muligt skal forelægges den pågældende; og da man tillige kunne imødekomme den betragtning fra min side, at visse sager kan være af en sådan beskaffenhed, at underretning ikke bør gives, synes jeg, det er en efter omstændighederne forsvarlig løsning af et vanskeligt problem, udvalget er nået frem til. Stk. 3, 1. punktum, i ændringsforslaget til § 7 lyder herefter således — jeg tillader mig et citat —

„Såfremt ombudsmanden ønsker at fremme en klage over nogen af de i § 4 nævnte personer, skal klagen, medmindre aldeles afgørende hensyn til sagens oplys-